

[Bertel Haarder]

Bertel Haarder (V):

I hr. Henrik Tofts fravær skal jeg tale både på vegne af forslagsstillerne og på vegne af den del af venstres folketingsgruppe, som står bag dette forslag – gruppen er nemlig ikke enig i spørgsmålet. Men jeg kan forsikre socialministeren om, at den del af gruppen, som ikke umiddelbart har kunnet tilslutte sig det forslag, der ligger her, er endnu mere uenig i den forsøgsordning, som socialministeren har foranstaltet. Den person, som var ophavsmand til hele tanken om plejeorlov, læge Jørgen Winther, Randers, har jo også meget klart sagt fra over for forsøgsordningen, og derfor synes jeg, at både ministeren og den socialdemokratiske ordfører skulle være lidt mere lydhøre over for andre måder at gøre det på.

Vi er især betænkelige ved tanken om at begrænse orloven til 3 måneder, hvorefter man altså har pligt til at dø efter de 3 måneder. Det mener vi er en betænkelig ordning. Det er den alvorligste anke, vi har. Vort forslag handler om alvorligt syge personer eller døende personer. Det andet, vi har imod ordningen, er tilskudsystemet. Vi foreslår her et andet tilskudsystem, uden 11 timers regel og uden socialindkomstbegreb, og det mener vi også fortjener at blive forsøgt.

Jeg vil på vegne af den del af venstres gruppe, der står bag forslaget, bede socialministeren, om hun ikke, da hun nu er i gang med forsøg i to kommuner, kunne lade et par andre kommuner forsøge en alternativ ordning, f. eks. denne, sådan at vi efter udløbet af forsøgsperioden havde noget at sammenligne med. Det ville jeg gerne sige allerede nu, for at debatten ikke skal blive afsporet i starten.

Karen Thurøe Hansen (KF):

Det er jo et dybt alvorligt emne, og socialministeren har lige her fra talerstolen sagt, at der skulle iværksættes et forsøg. Jeg synes ærlig talt ikke, at det er noget, man kan iværksætte forsøg med. Naturligvis kan man prøve, hvorledes det virker. Men hvor mange ønsker at dø hjemme? Hvor mange ønsker at være på hospitalet? Hvordan stiller selv nære pårørende sig til dette at pleje en døende, og taler man om døden indbyrdes? Er det ikke svært for en pårørende at skulle være den, der holder modet oppe, eventuelt hos én, der

ved, at vedkommende skal dø, eller skal man prøve på at bilde vedkommende ind, at han bare er syg inden for et vist tidsrum? Det er et meget, meget svært spørgsmål.

Venstres beslutningsforslag går ud på, at man skal prøve på at kompensere for, at pårørende tager plejeorlov og passer et eventuelt døende familiemedlem.

Fra konservativ side vil vi gerne have, at dette skulle være frivillige aftaler mellem arbejdsgivere og arbejdstagere, således at det som sagt hvilede på et frivilligt grundlag. Den økonomiske compensation, man måtte få i den tid, det varer, mener vi heller ikke skal være en ting, der går fremfor alt andet med hensyn til tildeling af ydelser.

Hvem skal skønne, hvornår et menneske er døende? Er læger i stand til at skønne, hvornår et menneske er døende? Er det lægens pligt eventuelt at visitere fra hospitalet til hjemmet? Hvem skal sørge for, at der er mulighed for den fornødne pasning, for selv en nær slægtning er jo ikke en maskine, der kan arbejde 24 timer i døgnet? Der må nødvendigvis ydes andre hjælpemidler i forbindelse med et sådant forslag.

Vi vil meget gerne se velvilligt på det under udvalgsarbejdet. Vi har før haft forslag af lignende art, og vi stiller os velvilligt, men er trods alt tvivlende over for, at det beslutningsforslag, vi her har foran os, er den rigtige måde at gribe sagen an på.

Formanden:

Jeg håber ikke, de skattedrøftelser, der føres derovre i hjørnet, er fortrolige, for de kan følges ganske nøje heroppefra.

Pilgaard Andersen (FP):

Vi har i fremskridtspartiet meget stor sympati for venstres forslag om plejeorlov. Det er også helt klart, at der er nogle ting i venstres forslag, vi fra fremskridtspartiets side ikke er helt tilfredse med.

Vi havde hellere set vores eget lovforslag, nr. L 183, om støtte til familiepleje, der var til første behandling den 20. marts 1979, gennemført. Det var efter vores opfattelse et bedre lovforslag. Vi mener, at dette lovforslag havde dækket en større gruppe mennesker og havde givet de mennesker lidt bedre muligheder for at passe deres pårørende. Vi havde foreslået, at man for at passe pårøren-